

havde ganske vist ikke ligefrem anmodet om et Laan; men han havde dog engang slaaet paa sin Pengeforlegenhed med en saadan Tydelighed, at Hofjægermesteren maatte have forstaaet Hensigten, om han havde villet det.

Han var standset ved det ene Vindu og stod der med Hænderne tungt paa Ryggen og saa ud paa Lysets Bølgen i Kastanie-træernes mørke Løvmasser.

I hvert Fald m a a t t e han altsaa tilbage til København. Og her — det gik først rigtig op for ham nu — her truedes hans Forhold til Jakobe af en Fare fra en anden Kant. Han vilde jo altsaa igen træffe Nanny. Og hvad saa? — Nanny havde ganske vist ikke ofte været i hans Tanker her paa Kærsholm; men hans Sanser havde dog ikke glemt hende. Mer end een Gang var han vaagnet om Natten, tung i Hovedet af sanselige Drømme; og til sin Beskæmmelse havde han maattet tilstaa for sig selv, at det var af Nannys Arme, han havde følt sig krystet.

Det Kys, hun hin Dag paa Skøgevis havde henslængt paa hans Mund, spøgede ham endnu i Blodet, og han havde ingen Grund til at stole for sikkert paa sin Modstandskraft. Naar han tænkte paa hende, saadan som hun plejede at komme ham imøde med sin uskønne, vrikkende Gang, sin lystne Hunkøns-Logren, — forjættelsesfuldt smilende, seende til Siden med dette Blik, der virkede som et skamløst Kærtegn, — det var da, som om han allerede hørte hendes Silkeskorter hviske til ham med fræk Fortrolighed, at hos hende var der Glemsel at finde for den Kærlighed, han ikke turde nævne.

Han lagde med en knugende Bevægelse Haanden over Øjnene. — Som en Række mørke Bølger saa han de kommende Dage rulle ham imøde og tilsidst lukke sig fraadende over hans Hoved ...

Han vendte sig fra Vinduet og begyndte igen at maale Gulvet med vaklende Skridt. Hænderne havde atter fundet Hvile bag paa Ryggen, Hovedet lødede, — der var noget træt, slapt, selvgivende over hele Skikkelsen.

Henne paa Bordet laa en opslaaet Bog. Det var Poul Bergers Bekendelse — denne Bog, hvortil han stadig paany førtes tilbage,